

[Thor Pedersen]

tet mod den tidligere regering – ikke mindst daværende justitsminister Hans Engell – i forbindelse med gebyrsagen?»

Begrundelse

Højesteret har den 29. juni 1993 afsagt dom i sagen om gebyrer f.eks. for nummerplader. I dommen fastslås, at gebyrudskrivningen var lovlig, idet gebyrerne blot skal dække udgifterne i bred forstand, når de har en naturlig tilknytning til ydelsen. Der lægges i dommen vægt på, at Folketinget løbende har haft mulighed for at føre kontrol med forvaltningen, og at justitsministeren løbende har givet Folketinget alle oplysninger, så Folketinget i givet fald kunne have grebet ind mod ordningen, hvilket ikke skete.

Den nuværende regerings justitsminister har i øvrigt udtrykt sin tilfredshed med den afsagte dom.

Socialdemokratiet har imidlertid tidligere uden at afvente en retslig afgørelse rettet en voldsom kritik mod gebyrordningen. Ole Espersen har f.eks. i sammenhængen udtalt sig om en regering, der er præget af »lovløshed i ord og handling« (Ekstra Bladet den 26. april 1992). Flere socialdemokrater har hævdet, at grundloven var overtrådt ved, at der er udskrevet skat uden lovhjæmmel. Endelig har den nuværende statsminister krævet en dommerundersøgelse af hele gebyrsagen og bl.a. forlangt undersøgt, om den daværende regering på et tidligere tidspunkt kunne have orienteret Folketinget om det »tvivlsomme« lovgrundlag for gebyrerne (Morgenavisen Jyllands-Posten den 14. juli 1992).

Svar (14/7 93):

Statsministeren (Nyrup Rasmussen):

Det er korrekt, at også medlemmer af den socialdemokratiske gruppe, deriblandt jeg selv, har været i tvivl om lovgrundlaget for de opkrævede gebyrer, men jeg finder det ikke i sig selv kritiserbart, at der rejses debat om et vanskeligt juridisk spørgsmål.

Den daværende statsminister udtalte den 2. juni 1992 i et svar til et medlem af Folketinget, at der blandt fremtrædende jurister ikke forelå en entydig vurdering af hjemmelsgrundlaget og dermed om tilbagebetaling i forbindelse med gebyrer på politiets område. Den daværende regering fandt da også anledning til at

foranledige en række gebyrer og afgifter optaget direkte i lovgivningen.

Regeringen finder det værdifuldt, at den tvivl, som eksisterede på tværs af såvel den politiske som den juridiske verden, nu er afklaret gennem Højesterets dom, som naturligvis vil blive taget til efterretning af alle. Det er meget tilfredsstillende, at dette vigtige og meget omdiskuterede spørgsmål så hurtigt har kunnet finde sin afklaring.

Spm. nr. S 938

Til *udenrigsministeren* (3/6 93) af:

Gert Petersen (SF):

»Hvad vil regeringen gøre for at øge det internationale pres mod regimet i Iran for at få Iran til at respektere menneskerettighederne og folkeretten?«

Begrundelse

Regimet i Iran har optrappet brugen af terroraktioner i andre lande og attentater mod iranske oppositionelle i eksil og er nu også begyndt at bruge militær magt mod iranske eller iransk-kurdiske modstandsgrupper i andre lande. Den såkaldte dødsdom mod Salman Rushdie opretholdes eksplicit. Samtidig er menneskerettighedssituationen i selve Iran stadig yderst alvorlig, og internationale konventioner på dette område brydes systematisk.

Svar (17/6 93):

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Den danske regering ser med bekymring på den fortsat alvorlige menneskerettighedssituation i Iran. Og som det er spørgeren bekendt, fordømmer regeringen på det skarpeste den såkaldte fatwa mod forfatteren Salman Rushdie.

Disse synspunkter fremføres konsekvent, og jeg har selv offentligt gentaget dem ved flere lejligheder. Der er derfor for mig ingen tvivl om, at de iranske myndigheder er fuldt vidende om de klare danske holdninger i disse spørgsmål.

Tilsvarende gælder EF-landenes holdninger.

Helt tilbage i februar 1989, altså umiddelbart efter den såkaldte dødsdom over Rushdie, fordømte EF dette uhørte skridt.

Så sent som på Det Europæiske Råds møde i Edinburgh i december 1992 blev det endnu